

Alba:

Jezusčkova šola.

3. Vijolica.

»Glej, Francika, kako lepo ti je vzcvela vrt-nica v tvojem srcu!« Tako je pozdravila Franciko nebeška Mati, ko je stopila v Marijin vrtec. »Dva cvetova ima. Prvi se je razcvetel, ko si zadnjič dala revežu svoj košček kruha; drugi pa se je odprl, ko si pripovedovala svojemu malemu bratcu, kako dober je Jezusček, in si ga učila moliti Očenaš. — Pojdimo sedaj vsi k Jezusčku, da se bo še on radoval lepega cvetja in pridnosti malih.«

Vsi so šli tedaj k Jezusčku. Z velikim veseljem jih je sprejel. Stopil je k Franciki in k drugim otročičem, pa utrgal lepe cvetove njih vrtnic in jih djal v svoje presveto Srce, da so tam shranjene, dokler ne pridejo dušice teh otrok v nebesa. Takrat bo pa Jezusček venčal Franciko in vse njene male prijatelje z lepim venčkom, spletenim iz teh rožic. To jim je Jezusček povedal.

Janezek je pa postal zamišljen. Stopil je bliže k Jezusčku in mu rekel: »Če mi pletemo venčke, rabimo veliko cvetov; kako boš pa ti spletel Franciki venček samo iz dveh rožic?« Ljubeznivo se mu Jezusček nasmehne in odgovori: »Francika in ti in vsi vi mali si boste morali pridobiti še več cvetov, če boste hoteli dobiti nekoč venček zveličanja. Zato bi vam pa danes rad pokazal še eno novo nebeško cvetko. Ta je vijolica. To pa gotovo že vsi veste, da pomeni vijolica p o n i ž n o s t. Vijolica je majhna rastlinica. Njen cvet ima zelo preprosto, temno barvo. Čeprav je pa tako majhna in preprosta, se pa vendar

še skriva pod grmovjem; le njen prijetni duh nam izda, kje cvete. Taka je tudi ponižnost. Kdor je res ponižen, rad pripozna, da človek nima samizsebe prav nič. Vse, kar je, kar ima in kar zna, mu je dal dobri Bog. Zato pa ne išče ponižen človek sam svoje časti. Rad pripozna, da gre vsa hvala le Bogu, in se sam skriva pod plašč božjega usmiljenja. Njegova ponižnost pa ima kaj prijeten vonj ter razveseljuje Boga in ljudi.

Ko sem bil jaz še na zemlji, sem rekel: »Učite se od mene, ker sem krotak in iz srca ponižen.« Dal sem vam zgled, kako morate biti ponižni tudi vi. Rodil sem se jaz v hlevcu, v bornih jaslicah sem ležal. Postal sem jaz, neskončni Bog, majhen, boren otročiček. Triintrideset let sem se trudil po zemlji, sem si sam s svojim delom služil vsakdanji kruh in sem bil v vsem — razen greha — ljudem enak. V svojem trpljenju sem se pa ponižal še tako, da sem se pustil suvati in pretepati sirovim hlapcem in vojakom. Dasi bi bil lahko poklical na pomoč legije angelov, nisem odprl svojih ust, ko so me bičali, s trnjem kronali in slednjič pribili na križ. Ker sem se pa tako zelo ponižal, me je pa moj Oče, ki je v nebesih, tudi nad vse povišal. Častitljivo sem vstal iz groba, z velikim veličastvom sem se dvignil v nebesa in sedaj kraljujem na desnici božji vekomaj.«

Ponižnost, otroci, je velika čednost mojega Srca. Glejte, pa še sedaj se vedno ponižujem, ko prebivam na oltarju v borni hostiji. Skrito živim v tabernaklju in s svojo ponižnostjo častim nebeškega Očeta.

Posnemajte, otroci, tudi vi to čednost mojega Srca in postali boste moji ljubljenci.

Jezusček je dvignil svojo roko in je blagoslovil vse otročiče. Potem so pa zaporedoma pristopali k Mariji, in ona jim je vsadila v srce vijolico. Za ta mesec jih je pa naučila zdihljaja:

»O Jezus, krotki in iz srca ponižni, upodobi naše srce po svojem Srcu.«

